

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **O. C.**, zastoupena Mgr. Zbyňkem Stavinohou, advokátem, se sídlem v Brně, Joštova 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2004, č. j. 55 Az 558/2003 – 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra č. j. OAM-5968/VL-11-P17-2001 ze dne 15. 11. 2001 bylo o žádosti žalobkyně rozhodnuto tak, že se jí azyl neuděluje z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo rozhodnuto, že se na cizinku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. O rozkladu proti tomuto rozhodnutí rozhodl Ministr vnitra rozhodnutím ze dne 14. 1. 2003, č. j. OAM-1576/AŘ-2002, tak, že napadené rozhodnutí správního orgánu o neudělení azylu ve smyslu § 59 odst. 2 správního řádu potvrdil a rozklad zamítl. Dospěl k závěru (shodným se závěrem správního orgánu I. stupně), že v řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žadatelka o azyl se nestala obětí jednání, které by naplňovalo důvody vyplývající z ustanovení § 12 zákona o azylu, tedy že by byla pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, a ani se nemá důvod takového jednání obávat. Ekonomické a rodinné problémy, jakož i obecný nesouhlas s ekonomikou a politikou státu, jehož je žadatelka státní příslušnicí, nejsou důvody pro udělení azylu. Stejně

tak není takovým důvodem snaha o legalizaci pobytu v České republice. Ustanovení § 13 zákona o azylu (možnost udělení azylu za účelem sloučení rodiny) se na žalobkyni nevztahuje a správní orgán II. stupně nenašel ani pochybení v úvaze správního orgánu I. stupně o nemožnosti udělení azylu podle § 14 zákona o azylu žalobkyni. Neshledal rovněž překážku vycestování, neboť z informací o zemi původu, ani z žadatelčiny výpovědi, nebylo možno učinit závěr, že by se na ni vztahovala některá z překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Včas podanou žalobou se domáhala žalobkyně zrušení napadeného rozhodnutí Ministra vnitra a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedla, že napadá výše uvedené rozhodnutí v celém rozsahu, neboť má za to, že byla v předcházejícím řízení o udělení azylu krácena na svých právech. Podle jejího názoru byly správním orgánem porušeny ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v platném znění (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný se její žádostí o udělení azylu nezabýval odpovědně a svědomitě, dopustil se porušení zásady objektivní pravdy, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a neprovedl všechna šetření nutná k objasnění všech okolností rozhodných pro náležité a řádné posouzení věci a nedal žalobkyni možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, a dále, že se žalovaný nevypořádal v odůvodnění rozhodnutí se všemi provedenými důkazy. Žalobkyně se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v ustanovení § 12 zákona o azylu, resp. minimálně pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody na jejichž základě tvrdí výše uvedené porušení zákona, odkázala na svoji žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru, rozklad proti prvoinstančnímu rozhodnutí Ministerstva vnitra a ostatní spisový materiál vztahující se k její žádosti o udělení azylu.

Vzhledem k tomu, že podání žalobkyně postrádalo náležitosti požadované ustanovením § 37 odst. 3 a § 71 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s., poučil krajský soud usnesením ze dne 12. 6. 2003, č. j. 55 Az 558/2003 – 12, žalobkyni a vyzval ji k odstranění vad podání. K výzvě soudu žalobkyně doplnila žalobu a uvedla, že od roku 1994 byla nezaměstnaná a proto si půjčila větší částku peněz. V roce 1995 ji přepadla skupina lidí a ukradla jí boty, které šila, i tržbu. Protože nemohla vracet půjčené peníze, člověk, který jí půjčil, jí začal vyhrožovat zabitím a znásilněním. Prodala tudíž byt a odjela do ČR, kde do roku 2001 pracovala. V dubnu 2001 jí bylo zrušeno povolení k pobytu, protože neměla potřebné doklady na prodloužení víza. Proto byla nucena požádat o azyl. V Mongolsku má svého jediného syna u své sestry. Vzhledem k výše uvedenému a s ohledem na skutečnost, že žalovaný porušil v řízení o její žádosti o udělení azylu v ČR § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v platném znění a § 12 zákona o azylu, navrhla, aby příslušný Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil tomuto k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Uvedl, že žalobkyní vznesené námitky k porušení v žalobě citovaných ustanovení správního řádu, jsou neodůvodněné. Konstatoval, že v řízení předcházejícím napadenému rozhodnutí před správními orgány obou stupňů nebyl porušen zákon, správní orgán I. stupně provedl ve věci řádné dokazování a žalobkyně měla možnost se k věci souvisle a za přítomnosti tlumočníka vyjádřit, a měla možnost se vyjadřovat i k provedeným důkazům. Dovozoval, že dokazování bylo provedeno v rozsahu nezbytném pro objektivní zjištění věci a její posouzení, přičemž žalobkyně sama doplnění dokazování nenavrhovala a nemůže tudíž vytýkat žalovanému neprovedení dalších důkazů,

když ani neuvedla, v jakém směru by další dokazování mělo být vedeno, a co by případnými novými důkazy mělo být prokázáno; naopak uváděla, že si je vědoma toho, že její důvody nejsou dostatečné, a že neznalost zákona neomlouvá. Uvedl dále, že žalovaný ve svém rozhodnutí hodnotil provedené důkazy v souladu se zákonnými zásadami pro tento postup, své skutkové a právní závěry podrobně popsal a vysvětlil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uzavřel, že právem správní orgány obou stupňů hodnotily žalobkyní uváděné důvody, které ji vedly k podání žádosti o udělení azylu, jako stojící mimo existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, či důvodů, které by tvořily překážky vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Zásadními důvody, které žalobkyně uplatnila, byly totiž jen důvody ekonomické, a její osobní důvody, neboť v minulosti v České republice studovala a pracovala a chtěla by se proto stát občankou tohoto státu. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, jestliže ve shodě se správním orgánem I. stupně neshledal na straně žalobkyně existenci důvodů pro udělení azylu podle citovaných zákonných ustanovení. Pro úplnost odkázal ještě na ustálenou judikaturu, zejména zásadu, že azyl je možno poskytnout tomu, kdo ve státě, jehož občanství má, je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo cítí důvodnou obavu z takového pronásledování, a kdo prchá ze své vlasti před takovým výkonem státní moci vlastního státu jako objekt bezpráví a žádá proto ochranu jinde. O takový případ však u žalobkyně nejde.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vyslovila přesvědčení, že žalovaný správní orgán i krajský soud nesprávně zhodnotily její situaci, když dostatečně nevzaly v úvahu skutečnost, že v Mongolsku je ohrožována osobou, které dluží větší částku peněz. V případě nezaplacení dluhu by jí ze strany otcových věřitelů hrozilo nebezpečí, před kterým ji státní orgány nejsou schopny ochránit; policie v Mongolsku nefunguje příliš dobře, a krom toho je tam velice špatná sociální situace a velká nezaměstnanost. Nelze tudíž předpokládat, že by se jí podařilo vydělat věřitelem požadovanou částku. Má za to, že z uvedených příčin jsou u ní dány důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu (tzv. azylu humanitárního). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s tím, že navrhované opatření se v dané věci nemůže dotknout práv třetích osob a není ani v rozporu s veřejným zájmem České republiky, neboť stěžovatelka je osobou netrestanou a bezproblémovou.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení, i na vydané rozhodnutí. Soud neshledal v závěrech a postupu správního orgánu nezákonnost. Žalovaný zdůraznil, že stěžovatelka do České republiky přijela za prací a o azyl požádala, aby si zde legalizovala svůj pobyt, neboť jí bylo v dubnu roku 2001 zrušeno povolení k pobytu – neměla potřebné doklady k prodloužení víza. V Mongolsku zanechala jediného syna u své sestry. Pokud stěžovatelka uvádí, že jsou u ní dány důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu, pak jí uváděné důvody v žádosti a v pohovoru, který s ní byl proveden správním orgánem, nelze podřadit pod zákonné důvody pro udělení azylu podle zákona o azylu. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, jehož institutů mohla stěžovatelka využít. Proto žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

V doplňku kasační stížnosti ze dne 28. 4. 2005 stěžovatelka uvádí, že v průběhu správního řízení jednoznačně objasnila, že důvodem pro její odchod ze země byla skutečnost, že se stala obětí domácího násilí. Správní orgán však tyto její důvody pro podání žádosti nijak neposoudil a neshromáždil k jejich hodnocení žádné podklady. Informace citovaná správním orgánem ze Zprávy MZV USA o stavu dodržování lidských práv v Mongolsku popisuje ekonomickou situaci v zemi, tedy skutečnosti, které jsou z hlediska stěžovatelkou uváděných důvodů zcela irelevantní. Jediná věta z citované zprávy, která se týká postavení obětí domácího násilí konstatuje, že je domácí násilí páchané na ženách vážným problémem. Ohledně těchto skutečností neprovedl správní orgán žádnou úvahu, neshromáždil žádné podklady, jimiž by potvrdil či vyvrátil stěžovatelčiny obavy. Zjištěný skutkový stav je proto v rozporu s § 3 odst. 4 a § 32 správního řádu. Přestože stěžovatelka porušení těchto ustanovení namítala již v žalobě, krajský soud se k těmto žalobním bodům nijak nevyjádřil, pominul je, ačkoliv se jedná o vady, které mohly zásadním způsobem ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Krajskému soudu vytýká dále, že se nedostatečným způsobem zabýval zkoumáním existence překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu a přehlédl, že ani žalovaný se s touto otázkou nevypořádal, když nevztažení překážek vycestování na stěžovatelku ve svém rozhodnutí neodůvodnil. Tento nedostatek pak lze vytknout i odůvodnění napadeného rozsudku. To rovněž, stejně jako rozhodnutí žalovaného, obsahuje pouze paušální odkaz na důkazní materiál, použitý při posouzení otázky udělení azylu podle § 12, 13 a 14, což nelze pokládat za dostatečné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán důvody a rozsahem, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva /vnitra/ ve věci azylu a o návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní rozhodnutí by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti je tudíž rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o uvedené stížnosti.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uváděla jako důvod kasační stížnosti nesprávné posouzení právní otázky soudem (dovolávala se důvodu, na nějž pamatuje ustanovení § 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), a to pouze ve vztahu k přezkoumání výroku správního orgánu o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu (tzv. azylu humanitárního), a dále výroku o neexistenci překážek vycestování podle § 91 téhož zákona, a tudíž nesprávnost závěru Krajského soudu v Brně, pokud žalobu zamítl i ve vztahu k těmto částem přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného, je třeba uvést, že nesprávné právní posouzení

spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popřípadě je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Brně ve vztahu k uplatněnému důvodu kasační stížnosti neshledal. Nutno předeslat, že naposledy uvedený soud se především zabýval důvody, pro něž stěžovatelka požádala o azyl a právem dospěl k závěru, že jako důvod k udělení azylu uváděla výslovně ekonomické problémy v zemi původu a její rodinné problémy (které řešila rozvodem). Správně proto krajský soud dovodil, že tyto důvody, ani stěžovatelkou nově uváděný problém s věřitelem dluhu, který v Mongolsku zanechala, nelze podřadit pod důvody uvedené v § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, podle nichž lze azyl udělit cizinci tehdy, bude-li v řízení o jeho udělení zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Krajský soud správně – v návaznosti na ustálenou soudní judikaturu – zdůraznil, že účelem přiznání azylu je poskytnout ochranu tomu, kdo je nucen prchat před výkonem státní moci v zemi původu způsobem vykazujícím znaky perzekuce či diskriminace z důvodů výše citovaných. O takový případ však u stěžovatelky nejde, neboť ta výslovně uvedla, že se státními orgány v zemi svého původu problémy nikdy neměla, a ostatně není nositelkou jakéhokoliv politického či náboženského přesvědčení.

Výše uvedený závěr krajského soudu není ostatně v kasační stížnosti jakkoliv zpochybňován. Je zpochybňován jen závěr o udělení tzv. humanitárního azylu, přičemž nutno uvést, že o tento typ azylu stěžovatelka ve své žádosti výslovně nežádala, v rozkladu proti napadenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně neudělení tzv. humanitárního azylu nenapadla, a nenapadla je ani v žalobě proti napadenému rozhodnutí správního orgánu II. stupně (žalovaného). Přesto správní orgán, který o její žádosti rozhodoval, se i tímto důvodem udělení azylu zabýval z hlediska všech ze zákona v úvahu přicházejících důvodů a neopomenul tudíž ani posouzení možnosti udělení tohoto druhu azylu. Krajský soud přitom neshledal, že by ze strany správního orgánu byl v tomto směru porušen zákon. Nejvyšší správní soud tento závěr Krajského soudu v Brně sdílí.

V této otázce je třeba nejprve odkázat na setrvalou správní judikaturu. Tak například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, bylo uvedeno: „*Na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).*“ Míra správního uvážení správního orgánu je tedy za situace, kdy se ustanovení § 14 zákona o azylu omezuje při určení důvodů, pro něž je možné humanitární azyl udělit, na konstatování, že se jedná o důvody hodné zvláštního zřetele, poměrně široká. Přitom prostor soudního přezkumu správních rozhodnutí u přiznání či nepřiznání humanitárního azylu je v souladu s citovaným judikátem naopak omezen, což však jistě ani ve vzájemné kombinaci neznamená, že by přiznání humanitárního azylu mohlo být určováno pouhou libovůlí správního orgánu.

Ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004, pak Nejvyšší správní soud doplnil: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo*

přesto patrně nehumánní azyl neposkytnout. Zatímco tak v jiných právních předpisech reaguje zákonodárce na skutečnost, že není schopen předpokládat všechny situace, v nichž je určitý postup – zde poskytnutí azylu – vhodný, či dokonce nutný, typicky demonstrativní výčty za účelem odstranění či alespoň zmírnění tvrdostí; v zákoně o azylu zvolil kombinaci dvou ustanovení obsahujících výčty taxativní a jednoho ustanovení umožňujícího pohledem humanitárních hledisek řešit situace nezahrnutelné pod předchozí dvě ustanovení. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze zařadit příkladmo udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným, nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory - ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

Ve stěžovatelčině případě je třeba konstatovat, že správní orgán I. stupně (a s jeho závěrem se ztotožnil i správní orgán II. stupně) neudělil humanitární azyl podle § 14 po posouzení stěžovatelčiny osobní situace, zdravotního stavu a poměrů v zemi její státní příslušnosti. Danou otázkou se tedy zabýval, byť stručně, přihlédl nicméně ve svém rozhodnutí především k důvodům, pro něž stěžovatelka o azyl žádala, přičemž nutno uvést, že v řízení před správním orgánem se stěžovatelka nezmínila vůbec o svých problémech s věřitelem dluhu a neuváděla rovněž, že by byla obětí domácího násilí, jak uvádí až v doplňku kasační stížnosti. Tvrdila pouze, že jedním z důvodů odchodu z vlasti byly její problémy s manželem (které ostatně řešila rozvodem manželství). I tento naposledy uvedený problém žalovaný zvážil při úvaze o možnosti udělení humanitárního azylu a nelze říci, že překročil zákaz libovůle při úvaze o jeho udělení, pokud humanitární azyl s ohledem na jeho specifičnost stěžovatelce z tohoto důvodu neudělil. Ani krajský soud, ani Nejvyšší správní soud, jistě nepopírají, že osobní situace stěžovatelky, zejména neutěšená ekonomická situace při případném návratu do Mongolska, tak, jak byla zjištěna žalovaným a přezkoumána krajským soudem, je tíživá. Vyplývá především z celkové ekonomické situace v zemi jejího původu, přičemž nutno zdůraznit, že tento stav dopadá na veškeré obyvatelstvo tohoto státu. Na straně druhé však není patrně natolik zjevně a nesnesitelně tíživá (ostatně stěžovatelka v zemi původu zanechala svého jediného syna), že by bylo možno hovořit o tom, že nepřiznání humanitárního azylu bylo způsobeno zjevnou libovůlí žalovaného, a že by žalovaný při úvaze k udělení humanitárního azylu překročil meze svého správního uvážení. Z těchto důvodů nemůže tedy stěžovatelčina stížnostní námitka obstát.

Pokud jde o kasační stížností vytýkané nesprávné právní posouzení otázky existence překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, pak ani v tomto ohledu neshledal Nejvyšší správní soud pochybení. Je možno připustit, že odůvodnění rozsudku je ve vztahu k tomuto výroku žalovaného správního orgánu velmi kusé, když Krajský soud v Brně k němu uvádí, že po přezkoumání věci se ztotožnil se žalovaným o neexistenci překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, nutno však uvést, že stěžovatelka ve své žalobě pouze obecně vytkla žalovanému nezákonnost, pokud zamítl její rozklad též proti výroku o neexistenci překážek vycestování, avšak v žalobních bodech vůbec neuvedla, z jakého důvodu pokládá tento výrok za nezákonný. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že správní orgán I. stupně se neexistencí překážek vycestování zabýval velmi podrobně, když v odůvodnění svého rozhodnutí citoval ustanovení § 91 zákona o azylu, podle něhož povinnost ukončit pobyt neplatí, pokud by byl cizinec nucen vycestovat do státu, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti,

příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, nebo do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, a nebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti, a nebo jestliže by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Při posuzování otázky odkázal správní orgán na výpovědi účastnice řízení, které porovnal s v tomto rozhodnutí citovanou Zprávou Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv v Mongolsku z února 2001, a konstatoval, že v žádném případě nezjistil, že by stěžovatelka náležela k osobám ohroženým skutečnostmi, zakládajícími překážky vycestování ve smyslu citovaného zákonného ustanovení. Uvedl pouze, že tak tomu je proto, že v zemi původu stěžovatelky neprobíhá válečný konflikt, a vysvětlil též, že z odpovědí stěžovatelky konfrontovaných s obsahem zmíněné zprávy nelze dovodit, že by v případě návratu byla vystavena nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícímu zacházení nebo trestu. Dále uvedl, že Mongolsko nežádá o vydání stěžovatelky pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti, a že povinnost ukončit pobyt na území České republiky není v rozporu ani s mezinárodními závazky České republiky.

S tímto posouzením věci se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, a pokud je akceptoval i krajský soud, nelze shledat v jeho postupu nezákonnost.

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění namítaného důvodu kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť v souzené věci nedošlo ze strany Krajského soudu v Brně k nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení vytýkané právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a úspěšnému Ministerstvu vnitra náklady řízení (podle obsahu spisu) nevnikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu